

som jeg gentagne Gange har gjort mig til Talsmand for, nemlig at det er uheldigt, at man Aar efter Aar skal komme igen med et saadant Lovforslag. Det ærede Medlem behøver blot at tænke paa, hvor megen Tid vi i dette høje Ting har brugt til denne Sag, og at se efter, hvor umaadelig mange Spalter der er blevet talt om den i de sidste 3 Aar. Jeg synes altsaa, det er unødvendigt at komme med et saadant Lovforslag hvert Aar, men naar vi nu skal til at diskutere Sagen i et Udvalg, bliver vi nok enige om, hvorvidt Lovens Gyldighed skal begrænses til 5 Aar eller 3 Aar.

Det ærede 18de landstingsvalgte Medlem (Brandes) var meget højt oppe. Han advarede imod Lovforslagets Vedtagelse, for hvis det vedtoges, kunde vi, udtalte det ærede Medlem, risikere, at den Justitsminister, der sad i Øjeblikket — jeg havde dog Indtryk af, at det ærede Medlem ikke var saa bange for den nuværende, men man kunde aldrig vide, hvem der kom —, udviste Folk, saa man risikerede, at 100 000 Mennesker her i Landet blev vist ud. Det lyder forfærdeligt; Befolkningen maa virkelig frygte for en Lov, som vilde give en Minister Beføjelse til at udvise 100 000 Mennesker. Det ærede Medlem var ligeledes inde paa, at man kunde risikere, hvis Lovforslaget vedtoges, at Folk, som havde været her i mange Aar — jeg tror, det ærede Medlem nævnte helt op til mellem 20 og 40 Aar —, blev udvist, og at politiske Flygtninge, som kom ind i Landet, blev udvist. Derfor, sagde det ærede Medlem — saaledes forstod jeg ham —, lad os holde os til en Lovgivning af begrænset Udstrækning, en midlertidig Lovgivning. Det forbyr mig, at det ærede Medlem kan udtale sig saaledes. Han glemmer fuldstændigt, at Justitsministeren i Øjeblikket kan udvise de 100 000 Mennesker og de politiske Flygtninge og Folk, der har været her i 20 Aar. Derfor er det Skræmmebillede, han stillede op for at advare mod Vedtagelsen af denne Lov, forkert. Den Frygt, det ærede Medlem nærede for Følgerne af Lovens Vedtagelse, maa han gaa i den Dag i Dag, og det forbyr mig saa meget mere, som denne Lovgivning er foreslaaet af det ærede Medlems Regering, der netop fik denne Bemyndigelse og har benyttet Retten i større Udstrækning, end vi har gjort. Da vi bestemte kan sige: hvis Folk forser sig, bliver de smidt ud, har vi haft forholdsvist lidt Brug for Loven, men netop i den Omstændighed, at vi har Loven, at Folk ved, at hvis de ikke opfører sig ordentligt, er der Lovhjemmel til at

sende dem ud af Landet, ligger Lovens Betydning.

Det ærede Medlem mente, at Justitsministeren vilde faa en forfærdelig Magt, fordi der i Lovforslaget staar, at han kan udvise en Person, som ikke har Indfødsret, naar han af Hensyn til Statens Sikkerhed eller det offentliges Interesser anser det for paakrævet; det var alt for vidtgaende. Det ærede Medlem overser ganske, at det er en Begrænsning i Forhold til den nugældende Ret, thi efter den nugældende Ret kan Ministeren sende fremmede ud, saa snart deres Forhold dertil giver Anledning. (Brandes: Efter to Aar). Jeg hører det ærede Medlem sige nogle mystiske Ord om to Aar. (Brandes: Mystiske!). De er mystiske, idet det er fuldstændig forkert. Justitsministeren kan nu udvise baade før og efter de to Aar. Jeg har ganske vist Indtrykket af, at det ærede Medlem i sin Tale i Gaar var inde paa det samme, men det hviler altsaa paa en ganske forkert Opfattelse, af Lovgivningen paa det her omhandlede Omraade.

Naar jeg har ment, at man skulde have en vedvarende Lov, og at der ikke skulde fremsættes et Lovforslag hvert Aar, har jeg egentlig troet, at jeg var i Overensstemmelse med det ærede 18de landstingsvalgte Medlem, som i Fjor ved første Behandling af Sagen ganske vist indtog samme Standpunkt som nu, men, efter at vi havde diskuteret Spørgsmaalet i Udvalget, her i Tinget sagde, at han havde faaet saadanne Oplysninger baade om Lovgivningen andre Steder og om den Maade, hvorpaa Loven vilde blive praktiseret her i Landet, at han ikke var betænkelig ved at gaa med til Loven. Selvfølgelig mente det ærede Medlem Loven som midlertidig, men om den skal være midlertidig for et, to eller tre Aar, kan vi diskutere. Det ærede Medlems Frygt er derfor aldeles ugrundet, hvad han ogsaa nok, naar han faar Ordet, vil indrømme.

Det ærede Medlem spørger mig dernæst, til hvilket Land der sigtes, naar vi ikke kan overlade til vedkommende Lands Lovgivning at bestemme, om dets Borgere skal have Lov til at komme ind i Danmark eller ikke. Jeg sigter f. Eks. til det Forhold, at der i et Land er saa stor Arbejdsløshed, at Folk her fra Landet ikke kan faa noget Udbytte af at rejse dertil. Saa gaar det ikke, at vi siger, at Folk fra dette Land maa i saa stor Udstrækning, de ville, rejse til Danmark og tage Arbejde her. Det er den Fare, der eventuelt kan være.

Det ærede Medlem mente, at den Regel,